

Arrest

nr. 166 391 van 25 april 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarig kind X, op 20 november 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 6 oktober 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 januari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 februari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat K. HINNEKENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDI, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekster, die verklaart op 30 juli 2010 het Rijk te zijn binnengekomen, dient op 3 september 2010 een asielaanvraag in.

1.2. De verzoekster dient bij aangetekend schrijven van 4 januari 2011 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Deze aanvraag is gesteund op medische problemen van verzoeksters minderjarige kind.

1.3. De ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf wordt op 28 januari 2011 ontvankelijk verklaard.

1.4. De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) neemt op 30 oktober 2012 de beslissing waarbij de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond wordt verklaard.

1.5. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt op 23 januari 2013 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De verzoekster stelt tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.6. De gemachtigde neemt op 31 januari 2013 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker.

1.7. Bij arrest van 13 maart 2013 met nummer 98.725 vernietigt de Raad de beslissing van 30 oktober 2012 waarbij de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond werd verklaard.

1.8. De gemachtigde neemt op 25 april 2013 een nieuwe beslissing waarbij de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond wordt verklaard.

1.9. Bij arrest van 29 juli 2014 met nr. 127.581 vernietigt de Raad de nieuwe beslissing van 25 april 2013 waarbij de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard. Bij arrest nr. 231.884 van 8 juli 2015 verwerpt de Raad van State het tegen voormeld vernietigingsarrest ingestelde cassatieberoep.

1.10. Op 6 oktober 2015 neemt de gemachtigde nogmaals een beslissing waarbij de in punt 1.2. vermelde aanvraag ongegrond wordt verklaard.

Het betreft de thans bestreden beslissing, die aan de verzoekster werd ter kennis gebracht op 21 oktober 2015 en die als volgt is gemotiveerd:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 04.01.2011 bij schrijven bij onze diensten werd ingediend door:

[...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 28.01.2011, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

De aangehaalde medische elementen voor G(...), L(...) werden niet weerhouden door de arts-adviseur (zie medisch advies dd 01.10.2015 onder gesloten omslag in bijlage).

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Gezien de asielprocedure van betrokkene nog lopende is of er nog geen bijlage 13qq afgeleverd werd na het afsluiten van de asielprocedure, verzoek ik u het attest van immatriculatie dat aan betrokkene werd afgegeven verder te verlengen tot nadere berichtgeving over de asielprocedure. Gelieve tevens instructies te geven aan het Rijksregister om betrokkene terug in het Wachtregister in te schrijven."

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verweerder om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekster.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel maakt de verzoekster gewag van de volgende schendingen: "SCHENDING VAN HET GEWIJSDE VAN EEN ANNULATIEARREST VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN - SCHENDING VAN HET ALGEMEEN RECHTSBEGINSEL VAN HET GEWIJSDE VAN EEN RECHTERLIJKE BESLISSING- SCHENDING VAN HET ALGEMEEN RECHTSBEGINSEL VAN DE EX TUNC WERKING VAN EEN ARREST VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN - SCHENDING VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL EN HET RECHTZEKERHEIDSBEGINSEL BEGINSELEN VAN BEHOORLIJK BESTUUR EN ALGEMENE RECHTSBEGINSELEN - SCHENDING VAN HET MOTIVERINGSVEREISTE SCHENDING ARTIKEL 3 K.B. 30 NOVEMBER 2006 TOT VASTSTELLING VAN DE CASSATIE-PROCEDURE BIJ DE RAAD VAN STATE SCHENDING ARTIKEL 19 EN 23-28 VAN HET GERECHTERLIJK WETBOEK"

De verzoekster citeert de motieven van de bestreden beslissing en licht het middel als volgt toe:

"Dat de bestreden beslissing onderzoekt of de terugkeer van de minderjarige verzoekende partij naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of het artikel 3 van het Europese verdrag voor de Rechten van de Mensen en in het dossier onderzocht wordt of er een schending is van artikel 3 van het E.V.R.M. Dat uitdrukkelijk voorgehouden wordt dat dit het oogpunt is waarbij de zaak bekeken wordt. Dat uitdrukkelijk uit dossier en beslissing volgen dat de zaak enkel op basis van een andere wetgeving dan artikel 9 ter van de vreemdelingenwet onderzocht wordt.

Dat evenwel het arrest nr. 231.884 van de Raad van State van 8 juli 2015 het beroep van de Belgische Staat van 1 september 2014 tegen het arrest nr. 127.581 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wordt verworpen, door de vaststelling van de afstand van geding in hoofde van de eisende partij, zodat het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geacht definitief te zijn bij gebreke aan beroep.

Dat voormeld arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen duidelijk stelde dat de zaak diende onderzocht te worden met en in toepassing van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Dat het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State (B.S. 01/12/2006, p. 66844; erratum B.S., 04/05/2007, p. 23745), bepaalt in het artikel 3. § 1. Het verzoekschrift waarbij cassatieberoep wordt ingesteld, wordt ingediend uiterlijk de dertigste dag na de kennisgeving van de bestreden beslissing, zodat wanneer geen beroep wordt ingesteld tegen een beslissing van de Raad voor vreemdelingenbetwistingen binnen deze termijn deze beslissing definitief is en zowel kracht als gezag van gewijsde heeft.

Dat ook artikel 19 en 23-28 van het gerechtelijk wetboek geschonden worden die bepalen dat een rechterlijke beslissing gezag en kracht van gewijsde heeft. Dat hierdoor de beslissing van de Raad voor vreemdelingenbetwistingen in kracht en gezag van gewijsde is gegaan en dus definitief is geworden.

Dat het gewijsde van een rechterlijke beslissing zoals de deze van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een algemeen rechtsbeginsel is (RvSt, 14/01/2009, nr.189463; Cf. RvSt. 37/8/2000, nr.89471; RvSt, 19/7/2011; RvV 91778, nr. 91.978 cf. Cass.13/1/1995, A.C. 1995,26, dd. 3 /9/1968, Bull. en Pas. 1969, 4.).

Dat het gewijsde van een rechterlijke beslissing een algemeen rechtsbeginsel is en ook voortvloeit uit wettelijke bepalingen zoals artikel 3 van het K.B. van 30 november 2006.

Dat ter zake de exeptie van gewijsde aanneembaar is, nu gelet op de grondbestanden van de rechtsvorderingen de "nieuwe" aanspraak niet kan worden ingewilligd zonder dat het voordeel van de vorige beslissing ongedaan te maken (Cf. Cass., 16 maart 1972, A.C. 1972, 670 en Pas., 1972, I, 660) en dat de rechter hetzij uitdrukkelijk hetzij impliciet is beslist (Cass. 23 oktober 1979, A.C., 1979-1980, 236, Pas. 1980, I, 245). Dat het gezag van rechterlijk gewijsde verbonden is over zowel hetgeen in het vonnis uitdrukkelijk is beslist als datgene wat voor de rechter is gebracht om reden van het geschil waarover de partijen tegenspraak hebben kunnen voeren en dat de noodzakelijke grondslag is voor het geschil (Cass. 23 oktober 1979, A.C., 1979-1980, 236, Pas. 1980, I, 245; Cf. Cass. 4/12/2008, C.07.412.F te vinden in Juridat gewijsde bestaande uit redenen onlosmakelijk verbonden aan het dictum zelfs als voorwerp en oorzaak niet diezelfde zouden zijn; cf. Cass. 8/3/2013, C.12.0332.N. te vinden in Juridat). Dat ter zake in ieder geval de aanspraak definitief is berecht (cf. 20 februari 1975, A.C., 1975, 696 en Pas., 1975, I, 633). Dat het Cass. 10 september 1981, A.C., 1981-82, 46, Pas. 1982, I, 42 en cf. Cass. 23 maart 1990, A.C., 189-90, 963).

Dat de verwerende partij , gelet op het gewijsde van het vernietigingsarrest ,een nieuwe beslissing diende te nemen rekening houdende met de motieven en het dictum van het arrest, (Rvst. CLAESSENS, 30 november 2007, nr. 17.451). Dat zulks niet kan gebeurd zijn nu de beslissing stelt niet te zijn genomen op basis in toepassing van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet zoals bepaald in het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Dat de bestreden beslissing stelt het artikel 9 ter in te vullen door andere bepalingen dan artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet, daar waar voormeld artikel 9 ter dient toegepast te worden. Dat ook ter zake de ex tunc werking van het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet werd nageleefd. Dat immers de Raad van State oordeelde : Wanneer de overheid bij de uitvoering van een annulatiearrest gehouden is, met het oog op het noodzakelijk rechtsherstel, tot het correct overdoen van de vernietigde beslissing, dekt de uitwerking ex tunc van het arrest de wettigheid van een met terugwerking genomen rechtsherstellende nieuwe beslissing (Rvst. DELARUELLE dd. 08/12/1983 Nr. 23.783)

Dat het gewijsde van een rechterlijke beslissing een algemeen rechtsbeginsel is en ook voortvloeit uit wettelijke bepalingen zoals artikel 3 van het K.B. van 30 november 2006.

Dat de overheid de zorgvuldigheidsplicht dient na te leven, hetgeen zowel een algemeen rechtsbeginsel is als een beginsel van behoorlijk bestuur.

Dat de Raad van State als volgt oordeelde nopens de motiveringsverplichting in twee zaken :
"Overwegende dat uit de analyse van de bestreden beslissing blijkt dat haar motivering praktisch uitsluitend is gebaseerd op een aantal tegenstrijdigheden tussen de verschillende verklaringen (.); dat in de bestreden beslissing het asielrelaas van verzoeker niet of nauwelijks wordt getoetst aan de criteria van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen ondertekend te Genève op 28 juli 1951, hoewel het asielrelaas van verzoeker precies, coherent en gedetailleerd is; dat bijgevolg zowel de formele als de materiële motiveringsplicht werd geschonden;" (RvSt. nr. 130.047 dd.. 1 april 2004 en RvSt. nr. 130.048 dd.. 1 april 2004).

Dat een administratieve beslissing in vreemdelingenzaken dient gemotiveerd te zijn, gelet op art. 62 van de vreemdelingenwet (wet 15 december 1980) en van art. 2 en 3 van de motiveringswet (wet 29 juli 1991), het algemeen rechtsbeginsel en het beginsel van behoorlijk bestuur, welke de motivering opleggen van bestuurshandeling.

Dat de bestreden beslissing immers formeel en inhoudelijk dient gemotiveerd te zijn. Dat een gebrekkige motivering uiteraard gelijk staat met afwezigheid van motivering, hetgeen in casu duidelijk het geval is.

Dat vage, duistere of niet terzake diende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige ongeldige of niet-plausibele motivering, stereotiepe, geijkte of gestandariseerde motiveringen niet afdoende zijn (VAN HEULE, D., Vluchtelingen : een overzicht na de wet van 6 mei 1993, Gent, Mys en Breesch, 1993, 78 en VANHEULE, D., De Motiveringsplicht en de Vreemdelingenwet, T.V.R., 1993/2, 67-71),

Dat de formele motiveringswet niet alléén een waarborg voor de burger die alzo vermag duidelijk kennis te nemen van al de elementen welke aan de basis liggen van de beslissing en van de draagwijdte ervan is (RvSt., N.V. Hoeve, nr. 45.623, dd. 30 december 1993; RvSt., Smets-Jet, nr. 41.884, 4 februari 1993,

A.P.M., 1993, 43; RvSt., Scheire, 40.739, 13 oktober 1992; en RvSt. Verschaffel, nr. 40.389, 10 november 1992; LAGASSE, D., 'La loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs', J.T., 1991, 737; cfr. Verslag, Senaat, (bijzondere zitting 1988) 1990-91, nr. 215/3, 16) maar ook een waarborg voor de goede werking van het gerechtelijk apparaat is (RvSt., A.S.B.L. Environnement et Patrimoine écusinoir, nr. 44.847, dd. 9 november 1993; RvSt., N.V. Hoeve, nr. 45.623, dd. 30 december 1993; LAGASSE, D., 'La loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs', J.T., 1991, 737; Advies RvSt. dd. 21 oktober 1987, Senaat, (bijzondere zitting 1988) 1990-91, nr. 215/2, 6; RvSt., Damilot, 41.281, 4 december 1992, Cfr. RvSt., Warnants, nr. 21.635, 3 december 1981).

Dat de zorgvuldigheidsplicht geldt bij vaststelling en waardering van feiten (SUETENS, L.P. en BOES, M., Administratief Recht, Leuven ACCO, 1990, 31) Dat ambtenaren zich niet mogen gedragen als slecht geprogrammeerde automaten" (R.v.St., REESKENS, nr 20.602, 30 september 1980, R.W., 1981-82, 36, met noot LAMBRECHTS, W.). Dat De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St., VAN KOUTER, nr 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Dat de bestreden beslissing zowel formeel als materieel niet gemotiveerd is nu enerzijds geen rekening werd gehouden met de beoordeling van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en anderzijds inhoudelijk niets in de motieven is terug te vinden over voormelde beoordeling.

Dat inhoudelijk ook artikel 9 ter van de vreemdelingenwet wordt geschonden nu er geen nieuwe beoordeling is en nu de vorige motivering werd in strijd bevonden met artikel 9,3 van de vreemdelingenwet, dit gelet op de inhoud van het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoals hiervoor reeds weergegeven."

De verzoekster betoogt dat uit het dossier en uit de bestreden beslissing blijkt dat de aanvraag enkel onderzocht werd in het licht van een eventuele schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM) en de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de Kwalificatierichtlijn). Doordat het onderzoek enkel zou zijn gevoerd aan de hand van een andere wetgeving dan artikel 9ter van de vreemdelingenwet, zou het gezag van gewijsde van het eerdere - na verwerping van het cassatieberoep ook definitieve - vernietigingsarrest nr. 127.581 van de Raad zijn miskend, en zou tevens de motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en rechtszekerheidsbeginsel zijn geschonden.

De Raad wijst er op dat inzake de thans voorliggende aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, op 25 april 2013 een ongegrondheidsbeslissing werd getroffen dewelke door de Raad werd vernietigd bij arrest nr. 127.581 van 29 juli 2014.

De Raad oordeelde in zijn arrest nr. 127.581 dat de ambtenaar-geneesheer in zijn advies van 24 april 2014 duidelijk concludeerde dat geen aandoening blijkt in de zin van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en dit op grond van de enkele vaststelling dat de graad van ernst van artikel 3 van het EVRM niet is bereikt en geen directe levensbedreiging blijkt. Hiertoe kan worden verwezen naar de volgende overwegingen van het voormelde vernietigingsarrest:

"Verweerder verwijst in de bestreden beslissing naar een advies van een ambtenaar-geneesheer van 24 april 2013 om te besluiten tot de ongegrondheid van de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf. Het is niet betwist dat dit advies verzoekster samen met de bestreden beslissing ter kennis werd gebracht. Aldus dient te worden aangenomen dat het advies, dat wordt onderschreven in de bestreden beslissing, integraal deel uitmaakt van de motivering van deze beslissing.

In het medisch advies van 24 april 2013 concludeert de ambtenaar-geneesheer dat het voorgelegde medische dossier niet toelaat het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het EVRM dat een aandoening vereist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte. Hij stelt dat geen directe bedreiging voor het leven blijkt, er geen enkel vitaal orgaan is aangetast en de aangehaalde gezondheidstoestand geen speciale beschermingsmaatregelen vereist. Hij stelt vervolgens vast dat "bijgevolg" er geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet die aanleiding kan geven tot een verblijfsmachtiging.

Deze conclusie wordt ook overgenomen in de bestreden beslissing zelf, nu hierin wordt overwogen dat de ambtenaar-geneesheer in zijn advies vaststelde dat het voorliggende medische dossier niet toelaat het bestaan vast te stellen van een actuele graad van ernst vereist in artikel 3 van het EVRM en er geen sprake is van een actuele directe levensbedreiging, vaststellingen die volstaan om te besluiten dat geen aandoening blijkt in de zin van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Dit standpunt in de bestreden beslissing wordt bijgetreden in de nota met opmerkingen, alwaar erop wordt gewezen dat “het duidelijk de bedoeling [was] van de wetgever in 2006 bij de invoering van art. 9ter Vreemdelingenwet met betrekking tot ernstig ziekte vreemdelingen om de toepassing ervan volledig te verbinden aan artikel 3 EVRM”.

Het gegeven dat de ambtenaar-geneesheer in zijn analyse van het medische dossier een ruimer onderzoek voerde, vermag geen afbreuk te doen aan de duidelijke conclusie in het advies dat geen aandoening blijkt in de zin van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet op grond van de vaststelling dat de graad van ernst van artikel 3 van het EVRM niet is bereikt en geen directe levensbedreiging blijkt. Het is tevens op deze conclusie in het advies van de ambtenaar-geneesheer dat verweerder zijn beslissing steunt. Dit betreft aldus het determinerende motief op grond waarvan geen verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wordt toegestaan en het is dit motief dat dient te worden getoetst aan de opgeworpen middelen.

De vaststelling dringt zich aldus op dat in de bestreden beslissing uit de vaststelling dat de graad van ernst van artikel 3 van het EVRM niet is bereikt – nu er geen directe levensbedreiging blijkt – wordt afgeleid dat er evenmin sprake is van een aandoening in de zin van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.”

Doordat de verweerder de conclusie van de ambtenaar-geneesheer onderschreef in zijn beslissing van 25 april 2013, werd artikel 9ter van de vreemdelingenwet miskend “waar hij op grond van de vaststellingen dat de graad van ernst van artikel 3 van het EVRM niet is bereikt en er geen sprake is van een directe levensbedreiging besluit dat geen aandoening in de zin van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet voorligt en zonder daarbij in te gaan op de vraag of het niet gaat om een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst (cf. RvS 28 november 2013, nr. 225.632).”

Met de thans bestreden beslissing wordt verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet opnieuw ongegrond verklaard.

Artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.”

Deze bepaling houdt duidelijk twee onderscheiden mogelijkheden in wat betreft de ziekte voorgelegd door betrokkene, met name:

- de ziekte houdt een reëel risico in voor het leven of voor de fysieke integriteit, of
- de ziekte houdt een reëel risico in op onmenselijke of vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst of het land van verblijf.

Deze twee verschillende mogelijkheden moeten onafhankelijk van elkaar worden getoetst (cfr. RvS 19 juni 2013, nr. 223 961, RvS 28 november 2013, nrs. 225 632, 225 633 en RvS 16 oktober 2014, nr. 228.778).

Samen met de verweerder in de nota met opmerkingen, stelt de Raad vast dat bij het treffen van de thans bestreden beslissing wel degelijk het nodige gevolg werd gegeven aan het vernietigingsarrest nr. 127.581. De verweerder heeft de ambtenaar-geneesheer immers om een nieuw advies, zoals bedoeld in artikel 9ter, §1, vijfde lid van de vreemdelingenwet, verzocht en in dit advies werd, in tegenstelling tot hetgeen de verzoekster voorhoudt, geen toetsing doorgevoerd aan de hand van (het enge criterium van

de direct levensbedreigende ziekte in) artikel 3 van het EVRM maar wel aan de beide toepassingsgevallen van artikel 9 van de vreemdelingenwet zelve.

De ambtenaar-geneesheer bracht op 1 oktober 2015 met name het volgende advies uit omtrent het voorgelegde medisch dossier:

"Ik kom terug op uw vraag voor evaluatie van het medisch dossier voorgelegd door genoemde persoon het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 05.01.2011.

I. Medische voorgeschiedenis + voorgelegde medische attesten:

Door de betrokkene werden de volgende medische getuigschriften voorgelegd ter staving van de aanvraag:

- *5/8/2010, Dr. Deconinck, RX van de rechter knie bevestigt vochtuitstorting.*
- *16/12/2010, 25/10/2011, 14/7/2014, 14/8/2014, Dr. Vandevyvere, betrokkene vertoont reumatoïde artritis, waarvoor enbrel en ledertrexaat voorgeschreven wordt ter vervanging van Salazopyrine. Onder therapie noteren we een „uitstekende ziektecontrole met remissie". Er waren geen hospitalisaties meer.*
- *31/3/2014, 24/9/2014, 10/9/2014, brief van vertaler Vardanian als zou er eind 2013 geen enbrel beschikbaar zijn geweest in Georgië, doch in dezelfde brief wordt wel bevestigd dat dit medicament inderdaad wel degelijk geregistreerd is (onder het num. R0100251802' 13) in Georgië.*

II. Analyse van dit medisch dossier leert mij het volgende:

Uit de ter staving van de aanvraag voorgelegde medische attesten van onder meer Dr. Vandevyvere blijkt dat dit 10-jarig kind een reumatoïde artritis vertoonde die volgens verschillende attesten in volledige remissie was.

We dienen hier op te merken dat dit dossier en de hierin vermelde medische informatie geen aandoening vermeldt die een reëel risico voor het leven van betrokkene inhoudt, hij werd blijkbaar nooit gehospitaliseerd. Op basis van de voorliggende elementen kunnen we stellen dat de voorliggende reumatoïde artritis geen reëel risico inhoudt op de fysieke integriteit of een mensonwaardige toestand bij terugkeer van betrokkene naar zijn land van herkomst.

Het betrof hier enkel een monoartritis van één knie, in volledige remissie. Er waren geen hospitalisaties. Overigens is enbrel wel beschikbaar en toegankelijk in Georgië.

III. Beschikbaarheid van de behandeling:

Voor de behandeling en opvolging van reumatoïde artritis zijn er in het herkomstland Georgië voldoende behandelings- en opvolgingsmogelijkheden, bijgevoegd in het administratief dossier.

Er werd gebruik gemaakt van de volgende bronnen (deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene):

<http://www.druas.com/international/enbrel.html> (lijst van landen waar enbrel ter beschikking is)

Uit informatie afkomstig uit de MedCOI-databank, blijkt ten overvloede dat enbrel wel degelijk beschikbaar en toegankelijk is in Georgië, waar er ook reumatologen ter beschikking staan.

Aanvraag Medcoi met het unieke referentienummer: REQUEST NUMBER: GE-3302-2014

REQUEST NUMBER: GE-3302-2014

Aangezien het land over specialisten beschikt voor deze pathologie, mag men er redelijkerwijze van uitgaan dat zij betrokkene de nodige medicatie kunnen voorschrijven.

Men kan dus stellen dat betrokkene zonder probleem kan behandeld worden in haar herkomstland.

Mogelijkheid tot reizen en mantelzorg:

Op basis van de ter staving van de aanvraag voorgelegde medische dossierstukken blijkt niet dat er bij de betrokkene sprake is van een actuele strikte medische contra-indicatie om te reizen noch noodzaak tot mantelzorg.

IV. Toegankelijkheid van de zorgen en van de opvolging in het land van herkomst / terugname:

Dusdanig stelt zich de vraag naar de toegankelijkheid van de benodigde zorgen in het herkomstland van betrokkene.

Allereerst kan een verblijfstitel niet enkel op basis van het feit dat de toegankelijkheid van de behandelingen in het land van onthaal en het land van herkomst sterk uiteen kan lopen afgegeven worden. Het gaat er niet om zich ervan te verzekeren dat het kwaliteitsniveau van dit systeem vergelijkbaar is met het systeem dat in België bestaat. Deze vergelijking zou tot gevolg hebben dat een verblijfsrecht zou worden toegekend aan elke persoon wiens systeem voor de toegang tot zorgverlening van minder goede kwaliteit zou zijn dan het systeem in België. Dit zou niet in overeenstemming zijn met de belangrijkste doelstelling van de verificaties op het gebied van de toegang tot de zorgverlening, namelijk zich ervan verzekeren dat deze zorgverlening in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft toegankelijk is voor de aanvrager. Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat de kosteloosheid van de medische behandeling geenszins een vereiste is en dat zelfs al zou er een aanzienlijke kost zijn voor verzoekers, zulks er geenszins toe leidt dat dit strijdig zou zijn met artikel 3 E.V.R.M. (zie arrest nr. 26.565/05 van 27 mei 2008 van het EHRM, de zaak N. vs. het Verenigd Koninkrijk.). Aangaande de kosten van de medische zorgen oordeelde het EHRM eerder al als volgt: "(...) Volgens het Hof kan artikel 3 van het EVRM niet beschouwd worden als een verplichting voor de verdragspartijen om de ongelijkheden tussen landen op vlak van medische voorzieningen te overbruggen door het voorzien van gratis en onbeperkte gezondheidszorg aan illegale vreemdelingen. (...) Rekening houdende met de rechtspraak van het EHRM kunnen verzoekers met het argument dat de medische zorgen in de praktijk niet gratis zijn, geen schending van artikel 3 EVRM aannemelijk maken.(.../Arrest RW nr. 81574 van 23 mei 2012)

Georgië erfde in 1990, bij de val van het communistisch regime, het gezondheidssysteem van de USSR dat gebaseerd was op gespecialiseerde zorg door opnames in grote ziekenhuizen. In 2002, stortte dit systeem volledig in. Vanaf 2006 kwamen er hervormingen en kwam de focus te liggen op de basisgezondheidszorg. Het eerste punt van contact moeten de huisartsen zijn, die mensen doorverwijzen naar meer gespecialiseerde zorg, indien nodig. Een tweede wijziging is de privatisering van de gezondheidszorg. Bijna alle medische instellingen zijn vandaag de dag geprivatiseerd in Georgië. Die privatisering zou de kwaliteit van de zorg ten goede moeten komen. En zowel de infrastructuur als de diensten en de kwalificaties van het personeel zijn er enorm op vooruitgegaan de laatste jaren.1.2

De moeder van verzoeker, C(...) L(...), legt geen bewijs van (algemene) arbeidsongeschiktheid voor en bovendien zijn er geen elementen in het dossier die erop wijzen dat zij geen toegang meer zou hebben tot de arbeidsmarkt in het land van oorsprong. Niets laat derhalve toe te concluderen dat zij niet zou kunnen instaan voor de (bijkomende) kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp.

Overigens lijkt het ook erg onwaarschijnlijk dat betrokkenen in Georgië geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben bij wie zij terecht zouden kunnen voor (tijdelijke) opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen aldaar/ of voor (tijdelijke) financiële hulp

Wat betreft de toegankelijkheid van deze medicatie dient nogmaals verwezen te worden naar de rechtspraak van het EHRM waaruit heel duidelijk blijkt dat het volstaat dat de medicatie aanwezig is en dat het feit of deze medicatie moeilijk kan verkregen worden door de betrokkene geen reden is om te besluiten tot een schending van artikel 3 van het E.V.R.M. (Arrest RW nr. 81574 van 23 mei 2012)

Conclusie:

Uit het voorgelegd medische dossier kan niet worden afgeleid dat de zieke op zodanige wijze lijdt aan een aandoening dat deze een ernstig risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit aangezien de noodzakelijke medische zorgen bestaan in het herkomstland.

Vanuit medisch standpunt kunnen we mijns inziens dan ook besluiten dat de reumatoïde artritis geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling beschikbaar is.

Vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland."

De gemachtigde verwijst in de bestreden beslissing uitdrukkelijk naar het bovenstaande advies van de ambtenaar-geneesheer en uit de stukken van het dossier blijkt tevens dat dit advies integraal tezamen met de thans bestreden beslissing aan de verzoekster werd ter kennis gebracht. De motieven van het advies van 1 oktober 2015 maken dan ook integraal deel uit van de thans bestreden beslissing, te meer daar artikel 9ter, §1, vijfde lid van de vreemdelingenwet de onderzoeksbevoegdheid inzake de risico's vermeld in artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet exclusief bij de ambtenaar-geneesheer legt.

Nu in bovenstaand advies geenszins enige vaststelling kan worden teruggevonden dat de graad van ernst van artikel 3 van het EVRM niet is bereikt en dat er geen sprake is van een directe levensbedreiging, en nu wel degelijk de vraag of het al dan niet gaat om een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst waarbij bovendien op onderbouwde wijze de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de benodigde medische zorgen in het land van herkomst werd onderzocht, dient te worden vastgesteld dat geen schending van het gezag van gewijsde van het arrest nr. 127.581 voorligt. Het rechtszekerheidsbeginsel is dienvolgens niet geschonden.

De bewering van de verzoekster dat uit het dossier en uit de bestreden beslissing blijkt dat de aanvraag enkel werd onderzocht op basis van een andere wetgeving dan artikel 9ter van de vreemdelingenwet, mist feitelijke grondslag. De verzoekster gaat op geen enkele wijze in op de concrete motieven die het advies van de ambtenaar-geneesheer, en dus ook de bestreden beslissing, onderbouwen. Zij toont dan ook geen gebrek in de motivering van of geen onzorgvuldigheid in de besluitvorming in de thans bestreden beslissing aan.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2. In een tweede middel voert de verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de artikelen 9ter en 62 van de vreemdelingenwet aan. Uit het betoog ter ondersteuning van het middel blijkt dat de verzoekster zich tevens beroept op een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel wordt als volgt onderbouwd:

"Dat de bestreden beslissing onderzoekt of de terugkeer van de minderjarige verzoekende partij naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of het artikel 3 van het Europese verdrag voor de Rechten van de Mensen en in het dossier onderzocht wordt of er een schending is van artikel 3 van het E.V.R.M.

Dat de Raad van State oordeelde :

"Wanneer het bestuur zijn eerdere beslissing herneemt, waarvan evenwel was komen vast te staan dat ze niet deugdelijk was gemotiveerd, dan mag verzoeker terecht verwachten, zo lijkt, dat uit de nieuwe beslissing blijkt dat met de dragende overwegingen van het arrest rekening is gehouden. Na een nietigverklaring op grond van motiveringsgebreken lijkt van het bestuur zelfs gevraagd te mogen worden dat het de motieven die het resultaat van zijn bevestigende beslissing onderbouwen, heel accuraat uiteenzet. Bovendien mag enige consistentie worden verwacht. Het bestuur moet aanvullen of verduidelijken wat eerder ondeugdelijk werd bevonden." (Rvst 176555 dd. 08/11/2007). in zake PAUWELS). Dat terzake de beslissing niet kan voldoen aan de zorgvuldigheidsplicht nu ter zake geen motieven worden opgegeven waaruit blijkt dat met de nodige zorgvuldigheid de beoordeling van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd betrokken bij de bestreden beslissing.

Dat de beslissing in ieder geval steunt op een motivering die volgens het oordeel van de RVV in een vorige zaak niet correct was, daar waar uiteraard het oordeel op basis van een verkeerde wetgeving alléén de bestreden beslissing niet kan motiveren en artikel 9 ter van de vreemdelingenwet schendt nu dit artikel niet toegepast werd nu enkel een andere wetgeving werd toegepast.

Dat zowel de materiële als formele motiveringsverplichting kunnen zijn geschonden.

Dat de Raad van State als volgt oordeelde nopens de motiveringsverplichting in twee zaken :

"Overwegende dat uit de analyse van de bestreden beslissing blijkt dat haar motivering praktisch uitsluitend is gebaseerd op een aantal tegenstrijdigheden tussen de verschillende verklaringen (.); dat in de bestreden beslissing het asielrelaas van verzoeker niet of nauwelijks wordt getoetst aan de criteria van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen ondertekend te Genève op 28 juli 1951, hoewel het asielrelaas van verzoeker precies, coherent en gedetailleerd is; dat bijgevolg zowel de formele als de materiële motiveringsplicht werd geschonden;" (RvSt. nr. 130.047 dd.. 1 april 2004 en RvSt. nr. 130.048 dd.. 1 april 2004).

Dat een administratieve beslissing in vreemdelingenzaken dient gemotiveerd te zijn, gelet op art. 62 van de vreemdelingenwet (wet 15 december 1980) en van art. 2 en 3 van de motiveringswet (wet 29 juli 1991), het algemeen rechtsbeginsel en het beginsel van behoorlijk bestuur, welke de motivering opleggen van bestuurshandeling.

Dat de bestreden beslissing immers formeel en inhoudelijk dient gemotiveerd te zijn. Dat een gebrekkige motivering uiteraard gelijk staat met afwezigheid van motivering, hetgeen in casu duidelijk het geval is.

Dat vage, duistere of niet terzake diende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige ongeldige of niet-plausibele motivering, stereotiepe, geijkte of gestandariseerde motiveringen niet afdoende zijn (VAN HEULE, D., Vluchtelingen : een overzicht na de wet van 6 mei 1993, Gent, Mys en Breesch, 1993, 78 en VANHEULE, D., De Motiveringsplicht en de Vreemdelingenwet, T.V.R., 1993/2, 67-71),

Dat de formele motiveringswet niet alléén een waarborg voor de burger die alsoo vermag duidelijk kennis te nemen van al de elementen welke aan de basis liggen van de beslissing en van de draagwijdte ervan is (RvSt., N.V. Hoeve, nr. 45.623, dd. 30 december 1993; RvSt., Smets-Jet, nr. 41.884, 4 februari 1993, A.P.M., 1993, 43; RvSt., Scheire, 40.739, 13 oktober 1992; en RvSt. Verschaffel, nr. 40.389, 10 november 1992; LAGASSE, D., 'La loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratives', J.T., 1991, 737; cfr. Verslag, Senaat, (bijzondere zitting 1988) 1990-91, nr. 215/3, 16) maar ook een waarborg voor de goede werking van het gerechtelijk apparaat is (RvSt., A.S.B.L. Environnement et Patrimoine écusinoir, nr. 44.847, dd. 9 november 1993; RvSt., N.V. Hoeve, nr. 45.623, dd. 30 december 1993; LAGASSE, D., 'La loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratives', J.T., 1991, 737; Advies RvSt. dd. 21 oktober 1987, Senaat, (bijzondere zitting 1988) 1990-91, nr. 215/2, 6; RvSt., Damilot, 41.281, 4 december 1992, Cfr. RvSt., Warnants, nr. 21.635, 3 december 1981).

Dat de zorgvuldigheidsplicht geldt bij vaststelling en waardering van feiten (SUETENS, L.P. en BOES, M., Administratief Recht, Leuven ACCO,1990, 31)

Dat ambtenaren zich niet mogen gedragen als slecht geprogrammeerde automaten" (R.v.St., REESKENS, nr 20.602, 30 september 1980, R.W., 1981-82, 36, met noot LAMBRECHTS, W.). Dat De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St., VAN KOUTER, nr 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Dat de zorgvuldigheidsplicht de overheid verplicht tot zorgvuldige feitenvinding te doen (RvSt., nr. 58.328, dd. 23 februari 1996). Dat uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding voortvloeit dat inbeginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direkt en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; RvSt., nr. 58.328, dd. 23 februari 1996; LAMBRECHTS, W., Geschillen van bestuur, Kluwer, Antwerpen, 1988 ,43)

Dat de overheid de zorgvuldigheidsplicht dient na te leven, hetgeen zowel een algemeen rechtsbeginsel is als een beginsel van behoorlijk bestuur. Dat ter zelfdertijd de motiveringsverplichting en de zorgvuldigheidsverplichting kunnen worden opgeworpen (Cfr. Rvst. VAN DEN HEUVEL nr. 79.355 van 18 maart 1999).

Dat het behoort artikel 9 ter toe te passen en geen andere rechtsregels. Dat het toepassen van andere rechtsregels een schending uitmaakt van het artikel 9 ter van de vreemdelingenwet dat een aparte rechtsbron is en aldus ook apart dient toegepast te worden.

Dat gelet op het bovenstaande artikel 9 ter en het motiveringsvereiste zoals ondermeer voorgeschreven door artikel 2 en 3 van de motiveringswet en artikel 62 van de vreemdelingenwet geschonden is, nu de bestreden beslissing artikel 9 ter verkeerd toepast en de bestreden beslissing niet afdoende motiveert.

Dat ook de zorgvuldigheidsplicht niet nagekomen is nu de beslissing niet met de nodige zorgvuldigheid genomen is.

Dat voor zover nodig de bestreden beslissing niet kan berusten en kan gemotiveerd zijn op de Europese richtlijn 2004/83/EG, nu de bestreden beslissing niet aangeeft waarom de Belgische wetgeving voormelde richtlijn niet zou uitgevoerd hebben. Dat het behoort artikel 9 ter toe te passen en niet een richtlijn die op zichzelf niet kan toegepast worden.

Dat in die zin de bestreden beslissing niet gemotiveerd is en artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet schendt. Dat zelfs zo voormeld artikel zou dienen te worden beschouwd worden als een rechtsregel, dan nog dient artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet worden toegepast. Dat dit geldt voor artikel 3 van het E.V.R.M. alsook voor andere rechtsregels. Dat in die zin artikel 9 ter van de vreemdelingenwet geschonden is.

Dat een administratieve beslissing immers in vreemdelingenzaken dient gemotiveerd te zijn, gelet op art. 62 van de vreemdelingenwet (wet 15 december 1980) en van art. 2 en 3 van de motiveringswet (wet 29 juli 1991), het algemeen rechtsbeginsel en het beginsel van behoorlijk bestuur, welke de motivering opleggen van bestuurshandeling.

Dat het bovendien zo is dat de formele motiveringswet vergt dat de motieven in de bestreden beslissing zelve terug te vinden zijn en dus de feitelijke grondslag zelve afdoende dient opgegeven te worden in de bestreden beslissing of subsidiair minstens terug te vinden moet zijn in wat direct ter beschikking wordt gesteld aan de verzoekende partij, hetgeen evenwel niet het geval is. Dat het enkel aangeven van beweringen zonder dat de basis wordt opgegeven zodat een verzoekende partij op het laatste moment kan beslissen al dan niet beroep in te dienen zeker niet voldoet aan de vereisten van de motivering.

Dat een administratieve beslissing in vreemdelingenzaken dient gemotiveerd te zijn, gelet op art. 62 van de vreemdelingenwet (wet 15 december 1980) en van art. 2 en 3 van de motiveringswet (wet 29 juli 1991), het algemeen rechtsbeginsel en het beginsel van behoorlijk bestuur, welke de motivering opleggen van bestuurshandeling.

Dat de formele motiveringswet niet alléén een waarborg voor de burger die alzo vermag duidelijk kennis te nemen van al de elementen welke aan de basis liggen van de beslissing en van de draagwijdte ervan is (RvSt., N.V. Hoeve, nr. 45.623, dd. 30 december 1993; RvSt., Smets-Jet, nr. 41.884, 4 februari 1993, A.P.M., 1993, 43; RvSt., Scheire, 40.739, 13 oktober 1992; en RvSt. Verschaffel, nr. 40.389, 10 november 1992; LAGASSE, D., 'La loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs', J.T., 1991, 737; cfr. Verslag, Senaat, (bijzondere zitting 1988) 1990-91, nr. 215/3, 16) maar ook een waarborg voor de goede werking van het gerechtelijk apparaat is (RvSt., A.S.B.L. Environnement et Patrimoine écusinoir, nr. 44.847, dd. 9 november 1993; RvSt., N.V. Hoeve, nr. 45.623, dd. 30 december 1993; LAGASSE, D., 'La loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs', J.T., 1991, 737; Advies RvSt. dd. 21 oktober 1987, Senaat, (bijzondere zitting 1988) 1990-91, nr. 215/2, 6; RvSt., Damilot, 41.281, 4 december 1992 Dat de bestreden beslissing immers formeel en inhoudelijk dient gemotiveerd te zijn. Dat een gebrekkige motivering uiteraard gelijk staat met afwezigheid van motivering, hetgeen in casu duidelijk het geval is.

Dat vage, duistere of niet terzake diende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige ongeldige of niet-plausibele motivering, stereotiepe, geijkte of gestandariseerde motiveringen niet afdoende zijn (VAN HEULE, D., Vluchtelingen : een overzicht na de wet van 6 mei 1993, Gent, Mys en Breesch, 1993, 78 en VANHEULE, D., De Motiveringsplicht en de Vreemdelingenwet, T.V.R., 1993/2, 67-71),"

3.2.1. Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de redenen - zowel in feite als in rechte - aangeeft op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers, met verwijzing naar artikel 9ter van de vreemdelingenwet, vastgesteld dat het aangehaalde medisch probleem waaraan de zoon van de verzoekster lijdt niet kan weerhouden worden als reden om een verblijfsmachtiging toe te staan. Er wordt in de bestreden beslissing tevens expliciet verwezen naar het advies van de ambtenaar-geneesheer dat uitgebracht werd overeenkomstig artikel 9ter, §1, vijfde lid, van de vreemdelingenwet en dat aan de verzoekster werd meegedeeld samen met de bestreden beslissing zodat de inhoud ervan dient te worden geacht integraal deel uit te maken van de

motivering van de bestreden beslissing. In dit advies van 1 oktober 2015 wordt het medisch dossier geëvalueerd. Er wordt vastgesteld dat de zoon van de verzoekster lijdt aan reumatoïde artritis, een monoartritis aan één knie, die in remissie is en waarvoor geen hospitalisaties nodig waren. De ambtenaar-geneesheer is van oordeel dat deze aandoening geen reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit. Hij is tevens van oordeel dat er geen sprake is van een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling bij een terugkeer omdat de behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk is in Georgië. Na een uitgebreid en gedocumenteerd onderzoek naar de toegankelijkheid en de beschikbaarheid van enbrel en opvolging door een reumatoloog, concludeert de ambtenaar-geneesheer dat de noodzakelijke zorgen bestaan in het land van herkomst. Tevens besluit de ambtenaar-geneesheer dat er geen contra-indicatie om te reizen kan weerhouden worden en dat er geen mantelzorg nodig is. Op basis van dit advies van 1 oktober 2015 besluit de gemachtigde dat niet blijkt dat de zoon van de verzoekster lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of dat hij lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst. Aldus blijkt dat de bestreden beslissing, waarvan de motieven van het advies van 1 oktober 2015 integraal deel uitmaakt, formeel is gemotiveerd. De geboden motieven stellen de verzoekster in staat te beoordelen of zij het aangewezen acht om een beroep in te dienen.

Een schending van artikel 2 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 kan niet worden aangenomen.

3.2.2. Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de motieven pertinent en draagkrachtig dienen te zijn (RvS 15 juni 2011, nr. 213.855). De verzoekster betwist *in casu* dat de motivering afdoende is.

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

De verzoekster beroept zich tevens op een schending van de zorgvuldigheidsplicht. Dit beginsel van behoorlijk bestuur legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182; RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht gebiedt de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953; RvS 29 januari 2013, nr. 222.290; RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

De Raad benadrukt evenwel dat hij bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht en de motiveringsplicht niet optreedt als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden en veronachtzaamd zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Onderzoek van de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht vergt *in casu* onderzoek van de toepasselijke wetsbepaling, met name artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Artikel 9ter, §1 van de vreemdelingenwet, zoals van toepassing op datum van de bestreden beslissing luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

Uit deze bepaling blijkt dat een verblijfsmachtiging op grond van medische redenen kan worden toegestaan indien de betrokken vreemdeling een reëel risico loopt voor het leven of fysieke integriteit bij een terugkeer naar zijn land van herkomst of gewoonlijk verblijf of indien deze vreemdeling bij een terugkeer een reëel risico loopt op het ondergaan van een onmenselijke of vernederende situatie omdat er geen adequate behandeling bestaat voor zijn gezondheidsprobleem in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft.

Het komt enkel aan de door verweerder aangestelde ambtenaar-geneesheer toe om het al dan niet bestaan van deze risico's te beoordelen. De onderzoeksbevoegdheid van de aangestelde ambtenaar-geneesheer wordt verduidelijkt in artikel 9ter, §1, vijfde lid van de vreemdelingenwet.

Waar de verzoekster stelt dat “*enkel een andere wetgeving (dan artikel 9ter van de vreemdelingenwet) werd toegepast*”, blijkt uit de bovenstaande bespreking alsook uit de uitgebreide bespreking onder punt 3.1. dat de ambtenaar-geneesheer de aanvraag wel degelijk heeft afgetoetst aan de beide toepassingsgevallen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet zelve en dat geenszins enkel toepassing werd gemaakt van artikel 3 van het EVRM en/of de Kwalificatierichtlijn.

Waar de verzoekster aanvoert dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de motieven behoort op te nemen in de beslissing zelf, wordt er op gewezen dat de verwijzing in de motivering naar een advies een afdoende motivering kan zijn op voorwaarde dat aan een aantal voorwaarden is voldaan: de inhoud van het advies waarnaar wordt verwezen moet aan de bestuurde ter kennis zijn gebracht, het advies waarnaar wordt verwezen moet zelf afdoende gemotiveerd zijn, het advies moet worden gevolgd in de uiteindelijke beslissing en er mogen geen tegenstrijdige adviezen zijn (cf. RvS 19 mei 2011, nr. 213.363). Te dezen toont de verzoekster niet aan dat aan deze voorwaarden niet voldaan is.

Voor zover de verzoekster nog opwerpt dat de bestreden beslissing gebruik maakt van een stijlformule, dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

Waar de verzoekster stelt dat in de bestreden beslissing wordt onderzocht of de terugkeer van haar zoon naar het land van herkomst of van gewoonlijk verblijf een inbreuk uitmaakt op de Kwalificatierichtlijn of artikel 3 van het EVRM, wijst de Raad er op dat de verzoekster zich hier richt tegen een duidelijk overtollige motivering in de bestreden beslissing.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt immers dat de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond wordt verklaard omdat het aangehaalde medisch probleem niet kan weerhouden worden om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. De gemachtigde verwijst dienaangaande uitdrukkelijk naar het advies van de ambtenaar-geneesheer van 1 oktober 2015, waarin zoals hierboven reeds werd vastgesteld de beide toepassingsgevallen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet werden onderzocht en waarbij op gedocumenteerde wijze wordt vastgesteld dat de benodigde medische zorgen beschikbaarheid en de toegankelijkheid zijn in Georgië, vaststellingen waaraan de verzoekster geheel voorbij gaat. Nadat hij dit advies van 1 oktober 2015 uitdrukkelijk heeft onderschreven, besluit de gemachtigde het volgende:

“Derhalve

- 1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of*
- 2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.”*

Het is dan ook duidelijk dat de gemachtigde uit het advies van de ambtenaar-geneesheer afleidt dat de aanvraag niet voldoet aan de beide toepassingsgevallen voorzien in artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet.

Dit vormt het determinerend motief voor de thans bestreden weigeringsbeslissing.

Waar in de bestreden beslissing, na de conclusie dat de aanvraag ongegrond is omdat uit het advies van de ambtenaar-geneesheer blijkt dat geen van beide toepassingsgevallen van artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet zich voordoen, nog meegeeft *“Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).”*, moet dit worden gelezen als een bijkomende motivering die erin bestaat dat uit het gegeven dat niet is voldaan aan beide toepassingsgevallen van artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet tevens voortvloeit dat niet is bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of gewoonlijk verblijf een inbreuk uitmaakt op de Kwalificatierichtlijn of artikel 3 van het EVRM.

Deze beoordeling dient te worden samengelezen met de volgende paragraaf:

“Gezien de asielprocedure van betrokkene nog lopende is of er nog geen bijlage 13qq afgeleverd werd na het afsluiten van de asielprocedure, verzoek ik u het attest van immatriculatie dat aan betrokkene werd afgegeven verder te verlengen tot nadere berichtgeving over de asielprocedure. Gelieve tevens instructies te geven aan het Rijksregister om betrokkene terug in het Wachtregister in te schrijven.”

Zij moet dan ook worden aanzien als een overtuigend motief omtrent de eventuele verwijdering van de betrokken vreemdeling, verwijdering die echter niet aan de orde is vermits met de bestreden beslissing enkel wordt geantwoord op een aanvraag om machtiging tot verblijf en die op zich geen enkele terugkeerverplichting inhoudt en *in casu* des te meer nu de verzoekster op het moment van de bestreden beslissing nog over een attest van immatriculatie beschikte in het kader van haar asielprocedure. De gemachtigde heeft dus besloten tot de ongegrondheid van de verblijfsaanvraag om medische redenen (*cf.* artikel 9ter van de vreemdelingenwet) en dit op grond van het advies dat de ambtenaar-geneesheer uitbracht conform artikel 9ter, §1, vijfde lid van de vreemdelingenwet, waarbij hij louter bijkomstig heeft meegegeven dat een terugkeer naar het land van herkomst geen problemen stelt in het licht van de bescherming die wordt geboden in artikel 3 van het EVRM en de Kwalificatierichtlijn.

Verzoeksters kritiek tegen dit aldus overtuigende motief van de bestreden beslissing, is niet dienstig. De bestreden beslissing wordt immers reeds voldoende geschraagd door de determinerende vaststelling dat uit het voorgelegd medisch dossier niet kan worden afgeleid dat de zoon van de verzoekster lijdt aan een ziekte die ofwel een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit ofwel een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of gewoonlijk verblijf. De kritiek op een overtuigend motief is zodoende onontvankelijk (RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 19 februari 2009, nr. 190.636).

Tot slot dient te worden vastgesteld dat de verzoekster, met de uitgebreide louter rechtstheoretische uiteenzettingen, geen schending aantoonde van de door haar aangevoerde rechtsregels.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekster niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte of onzorgvuldige feitenvinding tot de bestreden beslissing is gekomen. De verzoekster toont evenmin aan dat de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd of dat artikel 9ter van de vreemdelingenwet werd miskend bij het ongegrond verklaren van de kwestieuze aanvraag.

De schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, van de motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel, kan niet worden aangenomen.

3.2.3. Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3.3. In een derde middel de verzoekster de schending aan van "het algemeen rechtsbeginsel en het algemeen rechtsbeginsel in het Internationaal recht van de rechtstaat", van artikel 9 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof, van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, van artikel 3 van het eerste aanvullend protocol bij het EVRM.

De verzoekster betoogt als volgt:

"Dat de bestreden beslissing het volgende voorhoudt ter motivering van de beslissing : "in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen,"

Dat de beslissing onmogelijk kan steunen op voormelde wetgeving.

Dat de administratie volgende wijzigingen van artikel 9 ter van de vreemdelingenwet niet kan toepassen namelijk :

- Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen (goedkeuring kamer - Parl. St. Kamer 2010-2011/53/0771/030) .

Dat artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen door de Kamer werd goedgekeurd in de zitting 2010- 2011 (goedkeuring kamer - Parl. St. Kamer 2010-2011/53/0771/030)

Dat de toepassing van voormelde rechtsregels immers volgende rechtsregel schendt :

- het algemeen rechtsbeginsel en het algemeen rechtsbeginsel in het internationaal recht van de rechtstaat*
- artikel 9 van de wet van 6 januari 1989, B.S. 7/1/1989, dat oplegt dat arresten die de van het Arbitragehof (thans in diezelfde wettekst aangeven als Grondwettelijk Hof) die de annulatie uitspreken en meerbepaald het gezag en kracht van gewijsde van het arrest van het Arbitragehof nr. 73/2003 van 26/5/ 2003 (B.S. 6/6/2003) waarbij het Arbitragehof geoordeeld heeft dat het kieswetboek artikel 10 en 11 van de Belgische Grondwet schendt, nu de wetgever de kieswetgeving met heeft gewijzigd binnen de termijn opgegeven door het Arbitragehof en de schending van voormelde artikelen van de Belgische Grondwet niet opgeheven werd in de termijn door het Arbitragehof gegeven nu de verkiezingen plaatsvonden na juni 2007, de termijn opgeven in voormeld arrest (Cfr B.9.8 in arrest).*
- het arrest van het Arbitragehof nr.. 73/2003 van 26/5/ 2003 (B.S. 6/6/2003) waarbij het Arbitrahof geoordeeld heeft dat het kieswetboek artikel 10 en 11 van de Belgische Grondwet schendt*
- schending van artikel 10 en 11 van de Belgische grondwet nu het Arbitragehof geoordeeld heeft dat het kieswetboek artikel 10 en 11 van de Belgische Grondwet schendt en nu de wetgever de kieswetgeving niet heeft gewijzigd binnen de termijn opgegeven door het Arbitragehof en de schending van voormelde artikelen van de Belgische Grondwet niet opgeheven werd in de termijn door het Arbitragehof gegeven nu de verkiezingen plaatsvonden na juni 2007 en de wetgeving die artikel 9 ter van de vreemdelingenwet aangenomen zijn door de wetgever waaronder de Kamer die samengesteld is door verkiezingen daterende van na juni 2007,*
- artikel 3 van het eerste protokol van het E.V.R.M en het artikel 13 van het E.V.R.M. zoals opgegeven in het arrest Grosaru/ Roemenië nr. 78039 van 2/3/2010, nu het onderzoek door de "geloofsbriefen" en dus ook de al dan niet grondwetsconforme samenstelling van overeenkomstig artikel 231 van het kieswetboek (wet 12/4/1894, B.S. 15/4/1894) werd beoordeeld door telkens de kamer voorwerp van de beoordeling zelve, zijnde de Kamer over de Kamer (CRABU53/Plen001 6/7/2010) , zijnde de Senaat over de Senaat dit zelfs onder mogelijkheid tot beroep nu alléén de desbetreffende kamer enkel vermag te oordelen, hetgeen overeenkomst voormelde artikel 3 van het eerste protokol van het E.V.R.M en het artikel 13 van het E.V.R.M., niet kan gelet op de partijdigheid van een dergelijk oordeel genomen over de eigen samenstelling zelfs zonder mogelijkheid van beroep,*

Dat gelet op de schending artikel 3 van het eerste protokol van het E.V.R.M en het artikel 13 van het E.V.R.M. zoals opgegeven in het arrest Grosaru/ Roemenië nr. 78039 van 2/3/2010, de Kamer of Senaat geen federale wetgeving meer kan maken, nu er geen organen zijn die objectief kunnen oordelen over de samenstelling van wetgevende organen, te meer daar geen enkele beroepsmogelijkheid is voorzien.

Dat gelet op het niet naleven van het arrest van 6 januari 1989, B.S. 7/1/1989,, artikel 10 en 11 van de Belgische Grondwet, artikel 9 van de Arbitraghofwet, thans Wet Grondwettelijk Hof, de Kamer en Senaat geen Wetgeving kan maken.

Dat een administratie de wetgeving die men niet vermag te maken ook niet kan toepassen. Dat in een rechtstaat men dergelijke wetgeving uiteraard niet kan toepassen.

Dat subsidiair wanneer de raad voor vreemdelingenbetwistingen niet zou kunnen overgaan tot directe toetsting er gevraagd wordt. om volgende prejudiciële vraag te stellen aan het Grondwettelijk Hof :

Schendt artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen de artikelen 10 en 11 van de Belgische Grondwet, aangezien het arrest van het Arbitragehof nr. 73/2003 van 26/5/ 2003 (B.S. 6/6/2003) oordeelde dat het kieswetboek artikel 10 en 11 van de Belgische Grondwet schendt, het huidige parlement samengesteld is op basis van verkiezingen van na juni 2007 zonder wijziging van de kieswetboek en artikel 9 van de Arbitraghofwet thans wet op het Grondwettelijk Hof oplegt dat de arresten van het Hof kracht en gezag van gewijsde hebben. en de voormelde wetgeving uitvaardigd door een parlement dat niet conform samengesteld is aan de vereisten zoals gesteld door het arrest van het Arbitragehof nr. 73/2003."

3.3.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". Onder "middel" wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Voor zover het middel geput is uit "het algemeen rechtsbeginsel en het algemeen rechtsbeginsel in het Internationaal recht van de rechtstaat", is het niet van aard dat het tot de vernietiging van de bestreden beslissing kan leiden, vermits geen schending van een duidelijke rechtsregel of rechtsprincipe wordt aangevoerd. Het derde middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

3.3.2. De verzoekster betoogt dat artikel 9ter van de vreemdelingenwet, zoals gewijzigd door artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, niet kan worden toegepast door de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris, gezien deze wetswijziging is gestemd door een Kamer of Senaat die zelf ongrondwettig zou zijn verkozen. Zij verwijst hiervoor naar het arrest met nummer 73/2003 van 26 mei 2003 van het Arbitragehof, thans Grondwettelijk Hof, waarbij verschillende bepalingen van de kieswetgeving ongrondwettelijk werden verklaard en betoogt dat de verkiezingen van de Kamer of de Senaat die voormeld artikel 187 van de wet van 29 december 2010 heeft gestemd, plaatsvonden nadat de termijn die het Arbitragehof had vooropgesteld om de kieswetgeving aan te passen was verstreken en dit zonder dat de vereiste aanpassingen waren doorgevoerd. De verzoekster verwijst eveneens naar het arrest Grosaru t. Roemenië nr. 78039 van 2 maart 2010 van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens en stelt dat het Hof daarin oordeelde dat het strijdig is met artikel 3 van het Eerste Protocol bij het EVRM en artikel 13 van het EVRM waar de Kamer die het voorwerp is van het onderzoek zelf autonoom het onderzoek voert van de "geloofsbrieven" en van de grondwetsconforme samenstelling.

Het standpunt van de verzoekster, als zou alle federale wetgeving goedgekeurd door dezelfde Kamer of Senaat die (artikel 187 van) de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen (I) stemde om de voormelde reden als ongrondwettig moeten worden beschouwd, vindt evenwel geen steun in het arrest met nummer 73/2003 van 26 mei 2003 van het Arbitragehof of het arrest Grosaru t. Roemenië van 2 maart 2010 van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, en evenmin in de aangevoerde beginselen en bepalingen. Bovendien dient te worden benadrukt dat de Raad, hier optredend als annulatierechter, enkel bevoegd is om zich uit te spreken over de wettigheid van de *in casu* bestreden beslissing van 11 april 2013.

Een beroep tot nietigverklaring moet krachtens de artikelen 39/2, § 2, en 39/82, § 1, eerste lid, van de vreemdelingenwet een individuele beslissing of bestuurshandeling tot voorwerp hebben. Desbetreffend dient voor het begrip 'beslissing' teruggesproken worden naar de inhoud die de Raad van State er in zijn contentieux aan geeft (*Gedr.St. Kamer*, 2005-2006, nr. 2479/001, 83). Immers bepaalt artikel 39/2, § 2, van de vreemdelingenwet aangaande de beoordelingsbevoegdheid van deze Raad:

“§ 2. De Raad doet uitspraak, bij wijze van arresten als annulatierechter over de overige beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht.”

De Raad kan enkel de wettigheid van de bestreden beslissing nagaan, maar kan daarbij niet de opportuniteit of de intrinsieke waarde van de wet zelf beoordelen aan de hand van de door de verzoekster opgeworpen schending. Terwijl het betoog van de verzoekster als dusdanig niet toelaat vast te stellen dat de bestreden beslissing zelf zou genomen zijn met miskenning van de door haar in het tweede middel aangevoerde rechtsbeginselen en bepalingen.

De verzoekster houdt in wezen voor dat de grondwettelijkheid van artikel 9ter van de vreemdelingenwet zoals gewijzigd door artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen (I) wordt betwist. Gelet op het voorgaande komt het deze Raad evenwel niet toe om een wetsbepaling te toetsen aan de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

De verzoekster brengt in haar tweede middel in wezen geen argumenten aan waarom de bestreden beslissing de bepalingen van artikel 187 van voormelde wet van 29 december 2010 de artikelen 10 en 11 van de Grondwet precies zou schenden. Zij beperkt zich er toe te wijzen op een ongrondwettigheid bij de verkiezingen die hebben geleid tot de samenstelling van de Kamer of Senaat die vervolgens deze wet stemden. Er blijkt evenwel niet dat een dergelijke ongrondwettigheid – die ook niet heeft geleid tot de ontbinding van het parlement – tot gevolg heeft dat al de gestemde wetgeving als ongrondwettelijk dient te worden beschouwd. Haar kritiek mist zowel juridische als feitelijke grondslag en is dus niet dienstig.

De verzoekster vraagt ondergeschikt dat, indien de Raad niet zou kunnen overgaan tot een directe toetsing, een prejudiciële vraag zou worden gesteld aan het Grondwettelijk Hof inzake de vraag of artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen de artikelen 10 en 11 van de Grondwet schendt. Uit het voorgaande blijkt evenwel afdoende dat er *in casu* geen reden is om op het verzoek om een prejudiciële vraag te stellen aan het Grondwettelijk Hof in te gaan daar het antwoord op deze prejudiciële vraag, zoals hoger aangetoond, niet onontbeerlijk is om *in casu* uitspraak te doen. In overeenstemming met artikel 26, § 2, derde lid, van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof is de Raad derhalve niet gehouden tot het stellen van een prejudiciële vraag aan het Grondwettelijk Hof.

Aldus toont de verzoekster geen schending aan van artikel 9 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof, van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, van artikel 3 van het eerste aanvullend protocol bij het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Parijs op 20 maart 1952 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 en van artikel 13 van het EVRM.

3.3.3. Het derde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op (vijftwintig april tweeduizend zestien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE